

Løftets børn

***"Næste år på denne tid vender jeg tilbage til dig,
og din kone Sara skal få en søn!"***

Første Mosebog 18:10

Mange år efter at Gud havde kaldt Abraham ud af landet Ur, fik han en guddommelig befaling om at tage med sin søn Isak til landet Moriah. Gud sagde: "Tag din søn, din eneste søn - ja, Isak, som du elsker så højt - og gå til Morias land. Gå hen og ofr ham som et brændoffer på et af de bjerge, som jeg vil vise dig." Første Mosebog 22,2

Efter ankomsten til Morija forberedte Abraham sig på at ofre sin elskede søn som et vidnesbyrd om sin store kærlighed til Gud. Men i det afgørende øjeblik blev Abrahams hånd stoppet af en engel i at ofre Isak (vers 11,12). Englen talte på Guds vegne og sagde: "Fordi du har adlydt mig og ikke engang har holdt din søn, din eneste søn, tilbage, sværger jeg ved mit eget navn, at jeg vil velsigne dig. Jeg vil mangedoble dine efterkommere som stjernerne på himlen og sandet på havets bred. Dine efterkommere vil erobre deres

fjenders byer. Og gennem dine efterkommere vil alle jordens nationer blive velsignet - alt sammen fordi du har adlydt mig." vers 16-18

Ikke gennem loven

Senere kom israelitterne til at forstå deres unikke nationale status under lovpagten, som Gud indstiftede gennem Moses på Sinai-bjerget. Det blev bekræftet, at de var den lovede sæd, og at de som Abrahams naturlige efterkommere var de eneste arvinger til alt det, som Gud havde lovet ham. (2. Mosebog 6,2-8). Men apostlen Paulus forklarer: "Løftet om, at han skulle være verdens arving, blev ikke givet til Abraham eller hans efterkommere ved loven, men ved troens retfærdighed. For hvis de, der er af loven, er arvinger, er troen ugyldig, og løftet er uden virkning: Fordi loven virker vrede; for hvor der ikke er nogen lov, er der ingen overtrædelse. Derfor er det af tro, for at det kan være af nåde; for at løftet kan være sikkert for hele sæden; ikke kun for det, der er af loven, men også for det, der er af Abrahams tro; som er fader til os alle." Romerne 4:13-16

Den lovede sæd

I de foregående vers påpeger Paulus, at grundlaget for Guds løfter om en sæd ikke hviler på Moseloven, men på Abrahams tro. Apostlen underviser endvidere, Det er ikke, som om Guds ord havde svigtet. For ikke alle, der nedstammer fra Israel, er Israel. Heller ikke fordi de er hans efterkommere, er de alle Abrahams børn. Tværtimod, det er gennem Isak, at dit afkom vil blive regnet. Det er med andre ord ikke børnene ved fysisk afstamning, der er Guds børn, men det er løftets børn, der betragtes som Abrahams afkom. For det var sådan, løftet var formuleret: Til den fastsatte tid vil jeg vende tilbage, og Sara vil få en søn. Ikke nok med det, men Rebekkas børn blev undfanget på samme tid af vores far Isak." Romerne 9:6-10

Den lovede sæd, som skal velsigne alle jordens familier, er ikke den naturlige Isak, for han tjener kun som et billede på en større åndelig Isak. Den sande sæd - den åndelige Isak - vil bestå af både jøder og ikke-jøder. I den nuværende evangeliske tidsalder bliver denne åndelige sæd født på en ny og særlig måde, ligesom den naturlige Isak blev født gennem et specifikt løfte fra Gud.

Løftet ved Mamre

Løftet til Abraham blev givet i Mamre og er nedskrevet for os: "Herren viste sig for Abraham nær de store træer i Mamre, mens han sad ved indgangen til sit telt i dagens hede. Abraham kiggede op og så tre mænd stå i nærheden. Da han så dem, skyndte han sig ud af indgangen til sit telt for at møde dem og bøjede sig dybt mod jorden." En af mændene fortsatte og sagde: "Hvor er din kone Sara? Og han svarede: Der, i teltet. Og han sagde: "Jeg skal nok komme tilbage til dig på denne tid næste år, og så skal din kone Sara få en søn. Nu sad Sara og lyttede ved indgangen til teltet, som lå bag ham. Abraham og Sara var allerede meget gamle, og Sara var over den fødedygtige alder. "Og Gud sagde: Sara, din kone, skal føde dig en søn, og du skal give ham navnet Isak." Første Mosebog 18:1,2,9-11; 17:19

Paulus proklamerer, at miraklet og løftet i forbindelse med Isaks fødsel dermed gør israelitternes krav på eneret til Abrahams lovede afkom ugyldigt. Hverken løftet til Abraham og Sara eller det barn, hun efterfølgende fødte, var produkter af loven, men var produkter af deres tro på Guds kraft. I sin epistel til de hebraiske brødre understreger

apostlen, at Abraham, Sara og Isak betød, at hele menneskeheden skal opnå gennem det afgørende element af tro alene. Han sagde: "Det var ved tro, at Abraham adlød, da Gud kaldte ham til at forlade sit hjem og drage til et andet land, som Gud ville give ham som sin arv. Han tog af sted uden at vide, hvor han skulle hen. Og selv da han nåede frem til det land, Gud havde lovet ham, levede han der i tro - for han var som en fremmed og boede i telte. Og det samme gjorde Isak og Jakob, som arvede det samme løfte. Abraham så med fortrøstning frem til en by med evig grundvold, en by designet og bygget af Gud. Det var ved tro, at selv Sara var i stand til at få et barn, selv om hun var ufrugtbar og for gammel. Hun troede på, at Gud ville holde sit løfte". Hebræerbrevet 11:8-11

Overvej løftet

Da han forkyndte troens rene budskab, blev Paulus kraftigt modarbejdet af kristne konvertitter fra jødedommen, som lærte lydighed mod både Kristus og Moseloven. Som modtræk henviser apostlen til løftet og miraklet, der vedrører Sara og Isaks fødsel, og spørger: "Sig mig, I, som ønsker at være under loven, ved I ikke, hvad loven siger? For der står skrevet, at Abraham fik to sønner, den ene af

slavinden og den anden af den frie kvinde. Hans søn med slavinden blev født efter kødet, men hans søn med den frie kvinde blev født som følge af et guddommeligt løfte. Galaterne 4:21-23

Paulus afslører derefter den symbolske betydning af Abrahams koner. "Dette er allegorisk, for disse kvinder er to pagter: Den ene kommer fra Sinai-bjerget og føder børn, som skal være slaver; hun er Hagar. Denne Hagar er Sinai-bjerget i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem, for hun er i slaveri med sine børn. Men Jerusalem ovenover er frit; hun er vores mor. For der står skrevet: "Glæd dig, ufrugtbare kvinde, som ikke føder; bryd frem og råb, du som ikke føder; for der er flere børn af den øde end af den, der har en mand." vers 24-27.

To pagter

Ved at nævne Hagar, en trælkvind, og hentyde til Sara, en fri kvinde, henviser Paulus til to af Abrahams koner. De er figurer eller symboler på to pagter. Den ene pagt slavebinder gennem kødet og er kendetegnet ved det bogstavelige Jerusalem. Den anden pagt frigør gennem ånden og er kendetegnet ved det åndelige Jerusalem. Paulus siger, at Hagar repræsenterer lovpagten, som binder dem, der er

under den, til forskrifter, de ikke er i stand til at holde. Sarah repræsenterer derimod en frigørelsespagt, hvor alle under den er fri for kravene i disse forskrifter. Apostlen undgår med vilje at nævne Ketura, Abrahams tredje hustru (1 Mos 25,1.2). Selvom en tredje pagt kan være underforstået af Ketura, ville det have udvidet fokus for Paulus' emne ud over de to punkter, han fremfører. For det første repræsenterer lovpagten Israels trældom under en standard, som holdt dem under den evigt fordømte. For det andet er der en anden pagt, som i den nuværende evangeliske tidsalder repræsenterer udsigten til frihed gennem Kristus fra al fordømmelse.

Sarah-pagten

Paulus erklærede, at den pagt, som den trofaste Sara var et billede på, "er vores mor". Derfor kan den pagt, hvorfra den lovede sæd vil blive frembragt, med rette betegnes som Sarah-pagten, eller som det nogle gange siges, Sarah-elementet i Abrahampagten. Siden pinsen er potentielle medlemmer af den lovede sæd blevet født ved Helligåndens kraft. Paulus identificerer denne åndelige Isak-klasse, løftets sæd, som bestående af Kristus og alle dem, der "tilhører" ham i den

nuværende tidsalder. "Løfterne blev talt til Abraham og til hans sæd. Han siger ikke: "Og til sæden" som en henvisning til mange, men snarere til én: "Og til din sæd", det vil sige Kristus. ... For alle I, som blev døbt til Kristus, har iklædt jer Kristus, ... for I er alle ét i Kristus Jesus. Og hvis I tilhører Kristus, så er I Abrahams efterkommere, arvinger efter løftet." Galaterne 3:16,27-29

De af Kristi efterfølgere, som forbliver trofaste, vil sammen med ham udgøre den sande lovede sæd - den større Isak - som vil velsigne "alle jordens slægter". (Apostlenes Gerninger 3:25). Disse trofaste er Guds hellige. De bliver født, plejet og bragt til fuldkommenhed i Sarah-pagtens billedlige skød, som også beskrives som en offerpagt. "Saml mine hellige til mig, dem, der har sluttet en pagt med mig ved at ofre." Salmernes Bog 50:5

Apostlen mindede judæerne om, at Sarahs offerpagt århundreder tidligere var blevet billedligt forudsagt, og selv om den længe havde været ufrugtbar, ville den med tiden bære større frugt end lovpagten, som jøderne var så ivrige og fejlagtigt hengivne til. Apostlen henvender sig direkte til dem, der er født af Guds Hellige Ånd, og siger: "Nu er vi,

brødre, ligesom Isak var det, løftets børn." (Galaterne 4:28). Paulus henviser altså ikke til det løfte, der blev givet i Moriah-landet - 1. Mosebog 22 - og som gjaldt Abraham, men til det løfte, der blev givet i Mamre-landet - 1. Mosebog 18 - og som gjaldt Sara, der fødte Isak, et løftesbarn.

Trældomskvinde udstødt

I sit brev til galaterne fortsætter Paulus med at imødegå judaisternes lære. Han taler om den historiske konflikt i Abrahams husstand, hvor kødets barn, Ismael, forfulgte det yngre barn, Isak, som var blevet født ved Guds kraft. Det resulterede i, at det kødelige barn og hans mor Hagar blev udstødt. Apostlen siger: "Ligesom dengang den, der var født efter kødet, forfulgte den, der var født efter Ånden, sådan er det også nu. Men hvad siger Skriften? Kast trælkvinden og hendes søn ud; for trælkvindens søn skal ikke arve sammen med den frie kvindes søn. Således, brødre, er vi ikke børn af trældomskvinden, men af den frie." Galaterne 4:29-31; Første Mosebog 21:9,10

En særlig skabelse

Isak blev undfanget og født under ekstraordinære omstændigheder. Han var en særlig skabelse af

Guds kraft i Saras skød. Paulus gør det klart, at det skal være på samme måde med den åndelige Isak. Denne åndelige klasse af både jøder og hedninger, med Kristus Jesus som hoved, er født ved Guds kraft. (Galaterne 3:28). En udpræget "ny skabning" næres og udvikles i Sarah-pagtens beskyttende skød (2. Korintherbrev 5:17). Frembragt i den første opstandelse, først hovedet, vores Herre Jesus, og derefter hans trofaste "legemsmedlemmer", vil det færdige åndelige frø velsigne hele menneskeheden under Kristi messianske riges regeringstid. (1. Korintherbrev 12,12.27; Kolossenserbrevet 1,18; Johannes' Åbenbaring 20,6). Paulus siger, at Gud har "lagt alle ting under hans [Jesu] fødder og givet ham at være hoved over alle ting for kirken, som er hans legeme, fylden af ham, der fylder alt i alle." Efeserne 1:22,23

Kristus

Den større Isak-klasse skal være en kollektiv, åndelig sæd, der ikke kun består af jøder, men af dem fra alle nationer, der har Abrahams tro. Disse åndsfødte brødre i Kristus er den lovede frugt af en symbolsk livmoder - frihedens Sara-pagt. Det vil være i denne billedlige livmoder, at Kristus, hoved og

krop, vil blive bragt frem for at velsigne alle jordens familier med en "ny pagt". (Jeremias 31,31-34). Dette kan godt repræsenteres af Abrahams tredje hustru Ketura, som peger på en pagt, der skal formidles mellem hele menneskeheden i løbet af de tusind år, det messianske rige varer. Hebræerbrevet 12:24

Den "overordnede" Abrahampagt indeholder løftet om at velsigne alle jordens nationer med den åndelige sæd, når den er frembragt fra Sara-pagten. Alt, hvad der vedrørte Isak som løftets barn, var betinget af Saras tro på, at det var muligt for Gud at gøre det, han havde lovet. På samme måde vil den større Isak - Kristi hoved og legeme - der er født og undfanget i den nuværende kristne tidsalder, blive udfriet gennem tro til evig gavn for alle. Efeserne 2:6-9; 1 Johannes 5:4

"Salige og hellige er de, som har del i den første opstandelse. Den anden død har ingen magt over dem, men de skal være Guds og Kristi præster og regere med ham i tusind år." (Åbenbaringen 20:6). "Dette er den pagt, jeg vil slutte med Israels hus efter de dage, siger Herren; jeg vil lægge mine love i deres sind og skrive dem i deres hjerter; og jeg vil være en Gud for dem, og de skal være et folk for mig: Og de skal ikke lære enhver sin næste og enhver sin broder

og sige: Kend Herren! For alle skal kende mig, fra den mindste til den største." Hebræerbrevet 8:10,11